φάνειά της ὑπόθεσις, εἶνε γεμάτη ἀπὸ ἀντικρουόμενες λεπτομέρειες. Ὅταν σκούπισαν τὸ χιόνι, βρῆκαν στὴν γῆ ἴχνη βημάτων. Τὰ ἴχνη αὐτά, ἴχνη παπουτσιῶν γυναικείων καὶ ἴχνη παπουτσιῶν ἀνδρικῶν σταματοῦν στὸ μέρος ὅπου ἔγινε ἡ πτῶσις. Αὐτὸ εἶνε παράξενο. Ἀλλὰ πιὸ παράξενο ἀκόμα εἶνε τὸ ὅτι τὰ παπούτσια τῆς κυρίας Φορὲ προσαρμόζονται ἀκριβῶς στὰ ἴχνη τῶν γυναικείων ὑποδημάτων. Καὶ τὸ πιὸ παράξενο, εἶνε πὼς στὴν κάθοδο φαίνονται μόνο τὰ ἴχνη τῶν ἀνδρικῶν βημάτων! Ποιός εἶνε λοιπόν, ὁ ἄγνωστος αὐτὸς ταξειδιώτης, ποὺ ἔκανε ἀκριβῶς τὸν ἴδιο περίπατο μὲ τὴ φτωχή σας γυναῖκα, ἐσταμάτησε στὸ σημεῖον ποὺ σταμάτησε κι' ἐκείνη καὶ ὕστερα γύρισε πίσω; Ἄλλωστε τὰ παπούτσια γιὰ τὰ ὁποῖα μιλῶ, ἔχουν φόρμα ἀμερικάνικη, καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη ὁ ἄγνωστος περιπατητὴς παρὰ ν' ἀντικαταστήσῃ τὰ παπούτσια ποὺ φοροῦσε τότε μὲ παπούτσια φόρμας γαλλικῆς... νὰ σὰν τὰ δικά σας, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ ὅλες τὶς ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ ἐδιαβάσατε, μοῦ φαίνεται, τὴ διαθήκη. Τί φρονεῖτε γι' αὐτὸ τὸ ἔγγραφο;

— Φρονῶ, ἀπάντησε σοβαρὸς ὁ κ. Φορέ, πὼς ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ εἶνε χωρὶς ἀμφιβολία τῆς γυναίκας μου, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν μὲ ἐμποδίζει νὰ μὴ τὴν θεωρῶ ἔγκυρη τὴν διαθήκη αὐτή.

— Καὶ ἂν αὐτὴ εἶνε ἡ θέλησις τῆς νεκρᾶς;

— Τί σημαίνει, κύριε ἀνακριτά; Μπορῶ νὰ δεχθῶ αὐτὴ τὴ διαθήκη; Σᾶς ρωτῶ, μπορῶ; Τί θἄλεγε ὁ κόσμος τότε γιὰ μένα;

— Τί θἄλεγε;

— Θἄλεγε, θὰ ὑποψιαζόταν ἴσως πὼς ἔβαλα τὴν γυναίκα μου νὰ συντάξῃ τὴ διαθήκη αὐτὴ κ' ὕστερα τὴ σκότωσα!... Καὶ δὲν θὰ τἄλεγε μόνον ὅλος ὁ κόσμος ἀλλὰ θὰ τὸ ὑποψιαζόσασστε καὶ σεῖς. Δὲν εἶν' ἔτσι; Ναί, ναὶ θὰ μοῦ τὸ λέγατε καὶ σεῖς ὁ ἴδιος καὶ ἄπορῶ πῶς δὲν μοῦ τὸ λέτε, ἀφοῦ καταλαβαίνω πὼς τὸ ὑποψιάζεστε κι' ὅλας...

Ὁ ἀνακριτὴς χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε:

— Γιατὶ δὲν σᾶς τὸ λέω, εἴπατε; Γιατὶ ἀναλάβατε νὰ τὸ πῆτε μόνος σας!...

Συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ ἕναν φάκελλο δύο σιδηροδρομικὰ εἰσιτήρια.

— Ἰδοὺ κ. Φορὲ τί ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχή σας, εἶπε μὲ σοβαρὴ φωνή. Ὅταν ἀναχωρήσατε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ ρθῆτε ἐδῶ βγάλατε γιὰ μὲν τὴν γυναίκα σας εἰσιτήριο ἁπλῆς μεταβάσεως, ἄνευ ἐπιστροφῆς δηλαδή, γιατὶ ἤξερατε πὼς ποτὲ δὲν θὰ γύριζε πειὰ πίσω καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό σας εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς, γιατὶ εἴχατε κανονίσει τὸ σχέδιό σας προκαταβολικῶς. Τὰ εἰσιτήριά σας αὐτὰ τὰ ἔλαβα χθὲς ἀπὸ τὸ σταθμὸ τοῦ Ντ' Ὀρσέ. Γιατὶ βγάλατε εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς ἀφοῦ δὲν ἤξερατε, ὅπως λέτε, ὅτι θὰ σᾶς παρουσιαζόταν ἀνάγκη ν' ἀφήσετε τὴ γυναίκα σας ἐδῶ καὶ νὰ γυρίσετε μόνος σας πίσω; Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσετε αὐτό; Γιατὶ δέν βγάζατε καὶ τῆς γυναίκας σας εἰσιτήριο μετ' ἐπιστροφῆς, ὅπως κάματε γιὰ τὸν ἑαυτό σας; Κ' ἔπειτα ἀφοῦ ἦταν ἀνάγκη νὰ φύγετε ξαφνικὰ γιὰ τὸ Παρίσι γιατὶ φύγατε τὸ βράδυ; Γιατὶ κρυφτήκατε ὅλο τὸ ἀπόγευμα; Ποῦ εἴσασστε; Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ; Παρασύρατε τὴ γυναίκα σας στὸ γκρεμὸ καὶ τὴν ρίξατε κάτω!... Ναί, ἔτσι εἶνε, εἴχατε προμελετήσει τὸ ἔγκλημα!..

Ἐνῶ μιλοῦσε ὁ ἀνακριτής, ἔκαμε συγχρόνως νεῦμα στὸν γραμματέα του. Αὐτὸς βγῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω καὶ γύρισε πίσω μαζὺ μ' ἕνα χωροφύλακα.

Ὁ κ. Φορὲ τινάχτηκε ξαφνικὰ ἐπάνω, ἄνοιξε τὰ χείλη του, προσπάθησε νὰ μιλήσῃ ἀλλὰ κανεὶς ἦχος δὲν βγῆκε ἀπ' τὸ στόμα του. Κάτωχρος, μόνο μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, μὲ τὰ μαλλιὰ σηκωμένα ἀπ' τὴ φρίκη, μὲ γόνατα ποὺ ἔτρεμαν, ἄπλωσε τὰ χέρια του γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ ὁ χωροφύλαξ τὶς χειροπέδες τοῦ δεσμώτου!..

Μωρὶς Λεβὲλ

ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ

Ὁ Ἄγγλος περιηγητὴς Ντόχενς κατὰ τὴν τελευταίαν του περιοδεία στὴ Νότιο Ἀφρική, ἀνεκάλυψε ἕνα περιεργότατο δέντρο τὸ ὁποῖο ὅταν φυσᾷ ὁ ἄνεμος σφυρίζει μ' ἕνα δαιμονισμένο θόρυβο. Τὸ δέντρο αὐτὸ ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς Τζοφάρ, εἶνε δὲ ἕνα εἶδος ἀκακίας, ἀπὸ ἐκεῖνες ἡ ὁποῖες φυτρώνουν καὶ εἰς τὰ δικά μας κλίματα. Σύμφωνα μὲ τὶς ἔρευνες τῶν φυσιοδιφῶν, οἱ μουσικὲς ἰδιότητες τοῦ δέντρου αὐτοῦ προέρχονται ἀπὸ κάποιο ἔντομο τὸ ὁποῖον κατατρώγει τ' ἀγκάθια του, γιὰ νὰ ἀπομυζήσῃ τὸ κόμι ποὺ ὑπάρχει μέσα στὸν κορμό του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ κοιλαίνεται τὸ περίεργο αὐτὸ δέντρο καὶ μεταβάλλεται σὲ σφυρίχτρα ποὺ βγάζει ἕνα παράξενο ἦχο.

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ἕνα φαιδρὸ πρόσωπο μὲ δυὸ γελαστὰ μάτια εἶνε καλύτερο δῶρο καὶ ἀπὸ μιὰ πλούσια κληρονομιά.

***

Ἡ ἔκφρασις τῶν ματιῶν φανερώνει τὶ ὑπάρχει στὴν καρδιά.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ὅταν μεθοῦσε ὁ Βερλαὶν

Ὁ Παῦλος Βερλαὶν ἦτανε γνωστὸς στὸ Παρίσι τόσο γιὰ τὴν ἀσύγκριτη ποιητικὴ τέχνη του, ὅσο καὶ γιὰ τὶς ἐκκεντρικότητες καὶ τὴν ἀλήτικη ζωή του. Ὁ μεγάλος αὐτὸς ποιητὴς ἦτανε ξεμέθυστος μονάχα ὅταν κοιμότανε.

Μιὰ νύχτα, ὁ Πιὲρ Λουΐς, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τῆς «*Ἀφροδίτης*» καὶ τῶν «*Τραγουδιῶν τῆς Βιλιτοῦς*», γυρνοῦσε μόνος σπίτι του, σὲ μιὰ συνοικία τῆς Μονμάρτης. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε εἶδε νἄρχεται ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο ὁ Βερλαίν. Ὁ Λέλιαν—ὅπως ἀποκαλούσανε τὸν ποιητὴ οἱ φίλοι του—ἦτανε ξεσκούφωτος. Τὸ κλασσικὸ κόκκινο λαιμοφάσκι του ἀνεμιζότανε σὰν αἱματωμένη σημαία. Τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἄγρια, τὸ ἀσταθὲς βῆμα του ἐπρόδιδε πὼς ἦτανε μεθυσμένος—κ' ἐνῶ ἐκράδαινε ἀπειλητικὰ στὸν ἀέρα μιὰ χοντρὴ μαγκούρα, τὴν ὁποία δὲν ἀποχωριζότανε ποτέ, τὰ χείλη του ψιθύριζαν κάτι ἀσυνάρτητες φράσεις...

Ὁ Πιὲρ Λουΐς τὸν πλησίασε τότε καὶ τὸν ρώτησε μὲ μεγάλο σεβασμὸ πῶς ἦτανε στὴν ὑγεία του.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! βροντοφώναξε τότε ὁ Βερλαίν, ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ ποῦν οἱ παλιάνθρωποι πὼς εἶμαι μεθυσμένος. Τὸ φαντάσθηκες ποτέ σου, Λουΐς, πὼς ἦτανε δυνατὸν νὰ βρεθοῦν ἄνθρωποι στὸν κόσμο ποὺ νὰ μοῦ ποῦνε πὼς εἶμαι μεθυσμένος;

Ὁ Πιὲρ Λουΐς, ὁ ὁποῖος ἔβλεπε τὸ μαίτρ πάντα τύφλα στὸ μεθύσι, δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Νὰ τολμήσουν νὰ ποῦν πὼς εἶμαι μεθυσμένος; ἐπανέλαβε ὁ Βερλαίν, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὴν προσβολὴ αὐτήν, ποὺ τοῦ εἴχανε κάνει προηγουμένως τίποτα φίλοι του.

Καὶ ὕστερα προσέθεσε:

— Δὲν συνήθισαν ἀκόμα νὰ μὲ βλέπουν κάθε μέρα μεθυσμένο; Ἐμένα ἡ φυσιολογική μου κατάσταση εἶνε νὰ εἶμαι μεθυσμένος... Γιατὶ λοιπὸν νὰ μοῦ τὸ ποῦνε σὰν κάτι ἐξαιρετικὸ δῆθεν;

***

Ἡ τρέλλες τοῦ Μποντλαὶρ

Ὁ ποιητὴς Κάρολος Μποντλαίρ, ὁ τραγικὸς Μποντλαίρ, δὲν ἦτανε κακὸς ἄνθρωπος. Μά, ὅπως συμβαίνει μ' ὅλους τοὺς εὐγενικοὺς καὶ λεπτοὺς ἀνθρώπους ποὺ τοὺς ἐπίκρανε πολὺ ἡ ζωὴ καὶ ὑποφέραν πολύ, ὑποκρινότανε κάπουκάπου τὸ θηριώδη καὶ τὸν κυνικό, ἐνῶ κατὰ βάθος ἔκρυβε ψυχὴ παιδιοῦ.

Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ γνωρίζουν βέβαια τί εἶπε, μιὰ μέρα, ἐνῶ καθότανε σ' ἕνα ἐπίσημο τραπέζι, στὸ διπλανό του, κάποιο καλοκάγαθο κύριο:

— Ἔχετε φάει ποτέ σας μυαλὸ μικροῦ παιδιοῦ;...

Τὸ ἀνέκδοτο ὅμως ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε τώρα, εἶνε πολὺ πιὸ νόστιμο.

Ἕνα βράδυ, βρισκότανε μὲ τὴν παρέα του σ' ἕνα καφενεῖο καὶ συζητούσανε περὶ τέχνης. Ὁ Μποντλαὶρ βρισκότανε τότε σὲ νευρικὴ ὑπερδιέγερση. Κάτι ἤθελε νὰ πῇ, κάπου ἤθελε νὰ ξεσπάσῃ, μὰ δὲν ἔβρισκε οὔτε τὸν κατάλληλο στόχο οὔτε καὶ τὴν κατάλληλη εὐκαιρία.

Ἄξαφνα, εἶδε νὰ μπαίνῃ στὸ καφενεῖο μιὰ νεαρὰ καὶ ὡραιοτάτη δεσποινίς, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τριγύρω της ἐξεταστικὲς ματιές, σὰν νὰ ζητοῦσε νὰ βρῇ κάποιον.

Ὁ Μποντλαίρ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, σηκώθηκε, τὴν πλησίασε, τῆς ἔκανε μιὰ βαθειὰν ὑπόκλιση καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸ πιὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ κόσμου:

— Ξέρετε, δεσποινίς, τί ἐπιθυμία μὲ κατέλαβε, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σᾶς εἶδα;

— Ὄχι, τοῦ ἀποκρίθηκε τὸ φτωχὸ τὸ κορίτσι, παραζαλισμένο:

— Ἁπλούστατα,—ἐξακολούθησε ὁ Μποντλαὶρ μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὕφος.—Νὰ σᾶς κρεμάσω στὸ ταβάνι ἀπ' τὰ πόδια καὶ νὰ σᾶς φιλῶ στὸ μέτωπο καὶ στὰ μαλλιά!...

Ὅπου φύγει—φύγει ἡ δεσποινίς!.. Τὸν πέρασε, καὶ μὲ τὸ δίκηο της ἡ κοπέλλα, γιὰ τρελλό!...

ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΜΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Πλησιάζει νὰ γίνῃ κοινὸν κτῆμα ὅλου τοῦ κόσμου ἡ ἐναέριος συγκοινωνία μὲ ἀεροπλάνο. Δὲν ἐπωφελοῦνται ὅμως ἀπὸ αὐτὴ ὅλα τὰ ἔθνη ἐξ ἴσου, γιατὶ ὁ κόσμος φοβᾶται ἀκόμα τοὺς αἰθέρας.

Ἀπὸ μιὰ Γαλλικὴ στατιστικὴ ἔξαφνα πληροφορούμεθα σχετικῶς ὅτι, ἐκεῖνοι ποὺ ταξειδεύουν λιγώτερο μὲ ἀεροπλάνα εἶναι οἱ Γάλλοι. Πρῶτοι ἔρχονται οἱ Ἀμερικανοί, δεύτεροι οἱ Ἄγγλοι καὶ τελευταῖοι οἱ Γάλλοι!